வல்வைப் படுகொலைகள்- 1989 அமெரிக்காவுக்கு “மைலாய்”

இந்தியாவுக்கு ஒரு “வல்வை”

திட்டமிடப்பட்ட மூன்று நாள் படுகொலைகள்

இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரால் 1989ம் ஆண்டு வல்வெட்டித்துலையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகளின் 26ம் ஆண்டு துக்க அனுசரிப்பு தினமான இன்று (02.08.2015) இக்கட்டுரை இடம்பெறுகின்றது.

கட்டுரையாளராகிய ந.சிவரட்ணம் அன்று இலங்கை வங்கியின் பருத்தித்துறை கிளையின் உப முகாமையாளராக இருந்து இன்று ஓய்வுநிலை உதவிப் பொதுமுகாமைளார் நிலையில் இருந்த வண்ணம் அன்றைய கொடூரச் சம்பவங்களை நினைவு கூருகிறார். அவர் தனது அனுபவங்களையும் இந்திய இராணுவம் நடந்து கொண்ட விதம் பற்றியும் கட்டுரையில் விபரிக்கின்றார்.

1989 ஓகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம் திகதி, நடக்கப்போகும் அனர்த்தம் குறித்து எந்த முன்னறிவிப்பும் இன்றி வல்வெட்டித்துறை நகரம் அமைதியாக விழித்தது. காலைச் சுறுசுறுப்பில் மக்கள் அனைவரும் மூழ்கியிருந்தனர். அவர்களுக்கு தங்கள் தங்கள் அவசரம். ஆனால், திடீரென அந்த அமைதியைக் குலைத்தன துப்பாக்கி வேட்டொலிகள் அவை! ஜாலியன்வாலா பாக் படுகொலைகள் மைலாய் படுகொலைகள் போன்று வல்வெட்டித்துறையிலும் ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு கொண்ட படுகொலைகள் இடம்பெற அச்சாரம் இட்டன.

“இந்திய இராணுவத்தினரை போராளிகள் சுட்டுவிட்டனராம்” எனும் செய்தி வேகமாக பரவியது சுற்றுவட்டாரத்தில் அமைதி குலைந்தது. பதற்றமும் பீதியும் தொற்றிக்கொண்டன. தாக்குதலுக்கு பழிதீர்க்க கங்கணம் கட்டிக்கொண்ட இந்திய இராணுவத்தால் முடிந்ததெல்லாம், அப்பாவிகளை கொன்று குவித்ததும் அவர்களின் சொத்துக்களை நாசமாக்கியதும் தான்.

இங்கு அமைதிக்காக வந்தவர்கள் வல்வெட்டித்துறையின் அமைதியைக் குலைத்து அதனை இரத்ததால் குளிப்பாட்டி புகைமண்டலத்தால் மூடினார்கள்.

1989 ஓகஸ்ட் 2ம், 3ம், 4ம் திகதிகளில் இந்திய இராணுவம் நிகழ்த்திய படுகொலைகளும் ஞாபகார்த்த தினங்களின் ஆரம்ப நாள் இன்றாகும்.

இங்கு யாராவது வல்வை குடிமகன் இருக்கின்றாரா? (Is there anybody from Valvetithurai?) நான் இதுவரை நேரமும் வல்வெட்டித்துறையில் புலிகள் நடத்திய தாக்குதலில் உங்களை பாதுகாக்க வந்த இந்தியப்படை வீரர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டதையும் அவர்களால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களையும் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறேன். இது பற்றி ஏன் ஒருவரும் கேள்வி கேட்கவில்லை? ஆம் நீங்கள் கேட்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை காரணம் நான் இப்பகுதி முழுவதற்குமே பொறுப்பான இந்திய

நன்நாட்டின் குடிமகனான ஒரு கட்டளைத் தளபதி (You have to believe what I relate because I am a Brigadier of I.P.K.F).

ஆம் இவ்வார்த்தைகளை ஆணவத்துடன் கூறியவர், இந்திய படை வடமராட்சியை ஆக்கிரமித்து இருந்த காலப்பகுதியில் அப்பகுதி கட்டளை அதிகாரியாக பணியாற்றிய பிரிகேடியர் சங்கர் பிரசாத் (Brigadier Sankar Prasad)-மந்திகை வைத்தியசாலையை அண்டிய, எமது வங்கியின் பின்புறத்தில் அமைக்கபட்டிருந்த அப்பகுதி இந்திய அமைதிப்படை முகாம் அதிகாரியின் இடத்திலே வலுக்கட்டாயமாக அழைத்துச்செல்லப்பட்டு கட்டளை அதிகாரியால் நடத்தப்பட்ட பொதுமக்கள் சந்திப்பிற்கான கூட்டத்தில் ஓகஸ்ட் 7ம் திகதி 1989ம் ஆண்டில் இவை கூறப்பட்டன.

அந்த பிறிகேடியர் அக்கூட்டத்தில் மேலும் பேசியதாவது :-

ஓகஸ்ட் 2ம் திகதி காலையில் வல்வெட்டித்துறை சிவபுர வீதியில் உள்ள பெற்றோல் நிலையத்தின் அருகே எமது வீரர்கள் பலர் புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டதை அறிந்த நான் காலை 11 மணியளவில் அங்கு சென்று பார்த்த பொழுது புலிகளின் தாக்குதலில் எமது படைவீரர்கள் மட்டுமல்ல பல பொதுமக்களும் கொலைசெய்யப்பட்டிருந்தனர். இதனால் ஆத்திரமடைந்த ஏனைய வீரர்கள் புலிகளை தேடி வேட்டை நடத்தியதில் சில அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்டதாகவும் கூறப்பட்டது. ஆனால் நான் அங்கு சென்ற சிலநிமிடங்களில் நிலைமையை கட்டுப்படுத்தி பொதுமக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளித்து எனது கடமையை நிறைவேற்றினேன். எனது செயற்பாடுகளும் கட்டளைகளும் இன்றேல் எத்தனையோ பெரிய அனர்த்தங்கள் நடந்திருக்கும் - என்றார்.

தன்னைப்பற்றியும் தன்பதவியைப்பற்றியும் அதனை தனக்கு தந்த இந்திய நாட்டைப்பற்றியும் அவர் பெருமையுடன் கூறிக்கொண்டிருக்க பெட்டிக்குள் அகப்பட்ட நாகம்போல கூட்டத்தில் அனைவரும் அடங்கி இருந்தனர்.

இச்சந்தர்ப்பத்திலேதான் “இங்கே யாராவது வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தோர் இருக்கின்றனரா? என்ற கேள்வி கேட்கப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் ஒருவராக - நான் இருந்தேன். நான் பணியாற்றும் இலங்கை வங்கி கிளையின் முகாமையாளரான எஸ்.மகாலிங்கம் சைகையில் இதுவரை நேரமும் என்மனக் குமுறலை அடக்கியிருந்தார். எனினும், பின்னர் எனக்கு அவராகவே ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தந்தார். அந்த பிரிகேரியரிடம் “எனக்கு கிடைத்த நம்பகமான தகவல்களின்படி காலை 11 மணிக்குப் பின்பே படுமோசமாக கொலைகள் அங்கு நடத்திருக்கின்றன. வீடுகளில் இருந்தவர்களை வெளியே இழுத்துவந்து சுட்டுக்கொலை செய்தும், மீனவர்களை அவர்களின் வள்ளங்களுக்குள் போட்டு உயிருடன் எரித்தும், கடையினுள் வியாபாரிகளை வைத்துக் கடையைப் பூட்டி அதைத் தீ மூட்டி எரித்தும் அட்டூழியம் புரிந்ததாக அறிகிறேன். என்றார் எனது முகாமையாளர்.

எனவே, தயவுசெய்து நீங்கள் ஒரு நேர்மையான - மதிப்புள்ள கட்டளை அதிகாரி என்ற வகையில் காலை 11 மணிக்குப் பின், அதாவது நீங்கள் சம்பவ இடத்துக்குப் போன பின்னர் எந்தப்படுகொலையும் நடக்கவில்லை என்னும் கூற்றை இச்சபையில் மீண்டும் ஒரு தடவை உறுதிப்படுத்த முடியுமா? என்று முகாமையாளர் அவரைக் கேட்டார்.

“நிச்சயமாக, நான் ஒரு பொறுப்பு வாய்ந்த கட்டளை அதிகாரி. எனது அலுவலகம் யாக்கரையில் உள்ளது. மாதாந்தம் நடக்கும் பொதுமக்கள் கூட்டத்தில் நான் இந்திய இராணுவத்தின் கட்டுப்பாடு பற்றியும் பொதுமக்கள் மீது எமக்குள்ள அபிமானத்தைப்பற்றியும் கூறிவருவதை நீங்கள் அறியாமலிருக்க முடியாது! இச்சந்தர்ப்பத்தை வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திய நான் பின்வருமாறு கூறினேன்.

தயவுசெய்து எனக்கு இச்சபையில் இருந்து கொண்டு கதைப்பதற்கு அனுமதி தாருங்கள். ஏனெனில் உங்களையோ அன்றி எந்த இந்திய சிப்பாயைக் கண்டாலும் எனது உடல் நடுங்குகிறது. இதைக்கேட்ட பிரிகேடியர் பயப்பட வேண்டாம். நீங்கள் இருந்தே கதைக்கலாம் என்றார். எனது முகாமையளர் கேட்ட அதே கேள்வியைக் கேட்டு மீண்டும் அவர் வாயினால் “தான் போனபின் எந்த அசம்பாவிதங்களும் நடைபெறவில்லை” என்ற உறுதிப்பாட்டை நானும் பெற்றுக்கொண்டேன்.

தொடர்ந்து நான் சபையைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறினேன். “இலங்கைத் தீவில் வல்வெட்டித்துறையில் வாழும் ஒரு சாதாரண குடிமகன் கூறுவது உண்மையா? அல்லது இந்தியப் பெருநாட்டின் உலகின் 4ஆவது பெரிய இராணுவ பலம் கொண்ட இராணுவத்தின் கட்டளைத் தளபதியாகக் கடமை புரியும் ஒரு பிரிகேடியர் கூறுவது உண்மையா என்பதை இப்போது பார்ப்போம்”.

நான் அங்கு இவ்வாறு கூறினேன். “நான் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த குடிமகன். எனது சொந்த வீடே எரிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு எனது மாமா, மாமியார் வசித்து வந்தனர். எனது மோட்டார் கார் உட்பட சகல சொத்துக்களும் எரித்து நாசமாக்கப்பட்டுள்ளன. எங்கள் வீட்டில் அடைக்கலம் தேடிவந்த எமது உறவினர்கள் (அரசஊழியர்) இருவர் நாம் வசித்து வந்த மைத்துனியின் வீட்டின் உள்ளேயே கையெடுத்து கும்பிட, கும்பிட மனைவி பிள்ளைகள் மற்றும் அவர்கள் உறவினர்கள் முன்னிலையில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவை யாவும் நடைபெற்றது 02.08.1989 அன்று பிற்பகல் 2.00 மணிக்கு.

எதிர்பாராத இவற்றை கேட்ட பிறிகேடியர் சங்கர் பிரசாத் நீர் வல்வெட்டித்துறையா? என்று அதட்டலாக வினாவினார்.

ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் இந்த பிரிகேடியர் முன் சமுகமளித்திருந்த பிரஜைகள் குழு உறுப்பினர்களுக்கு அவர் பின்வருமாறு கூறியதாகவும் நான் அறிந்திருந்தேன். “இந்திய இராணுவத்தினர் மீது புலிகள் தாக்குதலை மேற்கொண்டால் வடமராட்சியின் முழுக்கிராமங்களையும் எரிப்பேன்... நூற்றுக் கணக்கில் சுட்டுத்தள்ளுவேன்... இராம - இராவண யுத்தத்தால் இலங்கை எரிந்தது போல மீண்டும் இலங்கை எரியும்... எங்களை எவரும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது நாங்கள் உலகின் நான்காவது பெரிய இராணும்” என்று. எனது வீட்டையே நெருப்பு வைத்து எரித்தார்கள் அத்தீயை அணைக்க முற்பட்ட எனது மனைவியை துரத்தி அடித்தார்கள் எனது வீடு புலிகளுக்கும் இந்திய இராணுவத்துக்கும் இடையில் சண்டை நடந்த வல்வைச் சந்தியில் இருந்து எத்தனையோ ஒழுங்கைகள் கடந்து அமைந்துள்ளது. அதுமட்டுமல்ல இச்சம்பவம் 02.08.1989 பிற்பகல் 2.00 மணிக்கு பின்பே நடைபெற்றது.

நான் 4ம் திகதி பிற்பகல் 4.00 மணியளவில் முதலாவது ஆளாக அங்கு சென்றதும் என் மனைவி பிள்ளைகள் உட்பட உறவினர்கள் மரண ஓலமிட்டனர் அந்த நேரத்திலும் இந்தியப்படையினர் வல்வையில் இருந்து விலகிச்சென்றிருக்கவில்லை.

3 தினாங்களாக கிடந்து அழுகிய நிலையில் இருந்த இரு சடலங்களை மனைவி, பிள்ளைகளின் உதவியுடன் நான்னே எடுத்து வீதியோரத்தல் போட்டு எரித்தேன். விறகு இல்லாமையினால் சடலங்கைள எரிக்க வாகன ரயர் இருந்தால் நல்லது என அடுத்த ஒழுங்கைக்கு தேடிப்போனபோது ஆங்காங்கே சடலங்கள் அழுகிய நிலையில் கிடந்தன எனவே வேறு சிலரின் உதவியுடன் வேறு நான்கு சடலங்களை கொணர்ந்து நான் ஏற்கனவே எரித்த சடலங்களுடன் போட்டு எரித்தேன்.

“இந்நிலையில் மீண்டும் டுமீல் டுமீல்...” என சத்தம் கேட்டது. பீதியில் இருந்த குடும்பத்தினர் என்னை கட்டிப்பிடித்து அழுதனர். அதனால் அவர்கள் அனைவரையும் அழைத்துச்சென்று ஒரு கோவிலில் நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் சடலங்களை எரிப்பதில் ஈடுபட்டேன். நான் வரும்போது ஒரு சடலம் நிமிர்ந்திருப்பதைக் கண்டு துணுக்குற்றேன் அது பெரிய சாந்தன் எனும் சண்முகலிங்கத்தினுடையது. அதுமட்டுமா இடியப்பம் புளியும்போது அதில் உள்ள மா வெளியே வந்து வளைந்து வளைந்து விழுவதுபோல துப்பாக்கிச் சன்னங்களால் ஏற்பட்ட பல துவாரங்களின் ஊடாக அவரது சிவந்த வயிற்றுப் பகுதியில் இருந்து குடல்கள் வெப்பத்தினூடாக வெளியே வந்து நெளிந்து நெளிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன. எனது அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியை அந்த பிரிகேடியர் முன்னிலையில் அவேசத்துடன் கூறி முடித்தேன்.

இந்த அநீதிகளினால் எமது குடும்பத்தில் என் மனைவி, பிள்ளைகள் தவிர ஏனையவர்கள் வல்வையை விட்டு கொழும்புக்கும், ஏனைய பிற இடங்களுக்கும் சென்றுவிட்டனர். இத்தாக்கத்தினால் என் 11 மாதக் குழந்தைக்கு பாலூட்டும் சக்தியை அன்றிலிருந்தே என் மனைவி இழந்துவிட்டாள்.

இவைகள் என் சொந்த அனுபவங்கள் . இப்படியாக வல்வையை மட்டுமல்ல அதனை சூழவுள்ள கிராமங்களான கம்பர்மலை, வல்வெட்டி, பொலிகண்டி, உடுப்பிட்டி போன்ற பல கிராமங்களை சேர்ந்தவர்களும் பாதிக்கப்பட்டு தமக்கென பல திகிலூட்டும் சோக கதைகளை திரு.ந.அனந்தராஜ் எழுதிய “வல்வைப் படுகொலைகள்” நூலில் நீங்கள் காணலாம்.

அன்று சேகரித்த தகவல்களின் படி ஏற்பட்ட சேதங்கள் வருமாறு. ஆனால் கணக்கில் சேர்த்து கொள்ளப்படாமை எத்தனையோ உண்டு.

1. படுகொலைகள் - 63
2. வீடு எரிப்புக்கள் - 123
3. கடை எரிப்புக்கள் - 45
4. கடற்றொழில் படகுகளும் மீன்பிடி வலைகளும் நாசமாக்கப்பட்டவை - 176.

இந்தப் படுகொலைகள் குறித்து வெளியுலகப் பத்திரிகைகள் பார்வையில்....

“தி கார்டியன்”

லண்டனில் இருந்து வெளியாகும் “தி கார்டியன்” என்ற பத்திரிகையில் அதன் கொழும்பு நிருபரான கிறிஸ்நற்றோல் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். ஸ்ரீலங்காவின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தில் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நிலை கொண்டுள்ள இந்திய அமைதிப்படையினரின் மிகவும் மோசமான ஒரு நடவடிக்கையில் 51 தமிழ் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

மூன்று நாட்களாக ஊரடங்கு உத்தரவைப் பிறப்பித்து இந்தப் படுகொலைகள் பற்றிய விவரங்கள் வெளியே தெரியாதவாறு இந்தியப் படையினர் மூடி மறைத்துள்ளனர். இந்தத் தாக்குதலில் அந்தக் கிராமத்தையே அழிப்பதற்கு முயற்சி செய்துள்ளதுடன் வைத்தியர் குழுவைக் கூட செல்வதற்கு அனுமதிக்கவில்லை.

வல்வெட்டித்துறையே, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களின் பிறந்த ஊராக இருப்பதாலும், விடுதலைப்புலிகளின் பல போராளிகள் இங்கிருந்தே உருவாக்கப்படுவதாலும் பழிவாங்கும் ஒரு செயலாகவே இத் தாக்குதல் அமைந்துள்ளது.

இதில் பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட 51 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். பெரும்பாலனவர்கள் தமது கையையோ, காலையோ இழக்கும் நிலையில் படுகாயமடைந்துள்ளனர். இந்நகரத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் இடப்பெயர்ந்துள்ளதால் இது இப்பொழுது பாலைவனம்போல் காட்சியளிக்கின்றது. 5000 இற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் ஆலயங்களிலும், தேவாலயங்களிலும், பாடசாலைகளிலும் அகதிகளாகத் தஞ்சம் அடைந்துள்ளனர்.

உதவிப் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ள அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் உயர்ஸ்தானிகராலயம் (ருேர்ஊசு)இ செஞ்சிலுவைச் சங்கம் (Red cross) ஆகியவற்றிற்கு நிவாரண உதவி கோரி மக்கள் விண்ணப்பித்துள்ளனர். “இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களின் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பின்னரே இந்தியா படை விலகலைச் செய்யும் என்று இன்றும் கூறிக்கொண்டிருப்பதன் மூலம், இலங்கை அரசாங்கத்தின் விருப்பதற்கு மாறாக இந்தியா தனது படைகளை மேலும் அங்கு வைத்திருப்பதற்கு நியாயம் கற்பிக்க முயல்கின்றது.

“தி இந்தியன் எக்ஸ்பிறஸ்”

இந்திய அமைதிப்படையினர், தமது வீரர்கள் 6 பேர் விடுதலைப்புலிகளினால் கொல்லப்பட்டுள்ளதை தொடர்ந்து எதிர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதில் நிராயுதப்பாணிகளான ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். வல்வெட்டித்துறை இப்பொழுது பாலைவனமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. சனத்தொகையில் அரைவாசிப்பேர் இடம்பெயர்ந்து அயற்கிராமங்களுக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

50 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டும், 12 பேர் காணாமற்போயும், 123 வீடுகளும், மீன்பிடி உபகரணங்களும், சைக்கிள்கள் உட்பட 50க்கு மேற்பட்ட வாகனங்களும் எரிக்கப்பட்டும் உள்ளன.

எரிக்கப்பட்ட வீடுகளில் காந்தி, நேரு, சுபாஸ் சந்திரபோஸ் போன்ற இந்தியாவின் தலைசிறந்த தலைவர்களின் படங்கள் கூட எரித்து நாசமாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய இராணுவத்தினர் தம்மை எதிர்ப்பவர்களை அழிக்காது அப்பாவி மக்களை எதிர்த்து அழிக்கும் கொலைகாகரப் படையாகத்தான் (ஐெழெஉநவெ ீநழிடந முடைடலைபெ குழசஉந) அங்கு இப்பொழுது இருக்கின்றது.

இந்நாளில் இறந்தவர்களுக்கும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் தமிழ் மக்கள் சார்பில் எமது அனுதாபங்களை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

முள்ளிவாய்க்காலில் முடிவுற்ற யுத்தத்தினால் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பேரவலங்களின் பின்பும் இந்தியா இன்றாவது தனது கடமையை செய்கின்றதா என்ற சந்தேகம் ஈழமக்களிடம் இயல்பாகவே காணப்படுகின்றது.

வல்வை ஜெயம்